

MICHELLE HARRISON

ΜΙΑ ΣΤΑΛΑ ΜΑΓΕΙΑ

μετάφραση
Κλαίρη Παπαμιχαήλ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Αγαπητοί μου αναγνώστες,

Δεν είναι καταπληκτική η λέξη «γούντερσινς»; Τη βρήκα τυχαία όταν έκανα έρευνα για τις μάγισσες! Σημαίνει να πηγαίνεις στη λάθος κατεύθυνση ή αντίθετα από τη φορά των δεικτών του ρολογιού και θεωρείται γρουσουζίκη. Γι' αυτό και τη διάλεξα σαν το επώνυμο της οικογένειας σ' αυτή την ιστορία...

Με τη βοήθεια τριών αντικειμένων με μαγικές ιδιότητες, οι αδερφές Γούντερσινς, η Μπέτι, η Φλιν και η Τσάρλι, ξεκινούν να σπάσουν μια αρχέγονη οικογενειακή κατάρα. Αλλά τα αντικείμενα αυτά θα τις οδηγήσουν στις απαντήσεις που χρειάζονται ή σε περισσότερους κινδύνους;

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, πάντα με γοήτευαν οι ιστορίες για μαγικά αντικείμενα. Από τη χτένα που κλέβει τις αναμνήσεις της Γκέρντα στη *Βασίλισσα του Χιονιού* μέχρι τον πίνακα που φυλακίζει ένα κοριτσάκι στις *Μάγισσες*, η ιδέα πως τα καθημερινά αντικείμενα έχουν κρυφές δυνάμεις φέρνει τη μαγεία λίγο πιο κοντά. Και υπάρχει μπόλικη μαγεία εδώ μέσα, μαζί με ένα ποντίκι που το λένε Πηδηχτούλη, μια γάτα που τη λένε Όι και μια απόδραση από τη φυλακή που δεν πάει σύμφωνα με το σχέδιο!

Εύχομαι οι Γούντερσινς και οι ομιχλώδεις βάλτοι του Κροουστόουν να αιχμαλωτίσουν τη φαντασία σας όπως αιχμαλώτισαν τη δική μου. Προσέξτε μόνο να μην ακολουθήσετε τα ξωτικά...

Σας εύχομαι μια μαγική ανάγνωση
Michelle Harrison

Στη μνήμη της αγαπημένης
Ελίζαμπεθ Μεί Χάρισον

1943-2017

Της πιο τολμηρής και γενναίας Μπέτι που υπήρξε ποτέ.

Πρόλογος

Η φυλακισμένη κοιτάξε έξω από το παράθυρό της. Ήταν ένα από τα τέσσερα παράθυρα του Πύργου του Κροουστόουν, του ψηλού πέτρινου κλουβιού όπου την είχαν κλείσει.

Εδώ, αν σήκωνε ψηλά το βλέμμα, μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν υπήρχαν οι τοίχοι της φυλακής κι ότι κοιτούσε τον κόσμο από ένα κάστρο ή, ίσως, από ένα βουνό.

Σήμερα, όμως, τέρμα οι ονειροφантаσίες· να προσποιείται πως βρίσκεται σε όνειρο κι ότι κάποιος θα ερχόταν να τη σώσει. Το κορίτσι έσφιξε ακόμα περισσότερο τα χέρια γύρω από το σώμα του, για να μη νιώθει τον παγερό άνεμο που φυσούσε μέσα από τα γυμνά παράθυρα. Είχε τη μυρωδιά των βάλτων: ήταν αλμυρός, με μια ελαφριά οσμή ψαρίλας. Τα νερά είχαν τραβηχτεί πίσω, αφήνοντας μονάχα μια πελώρια έκταση από λασπότοπους που απλώνονταν μπροστά της. Πού και πού έβλεπε γλάρους

να τσιμπολογούν ξεβρασμένα ψάρια, τούφες από βαλτόχορτα και μια σαραβαλιασμένη και παρατημένη βάρκα με κουπιά. Μια μπούκλα από τα μακριά πυρρόξανθα μαλλιά της σκάλωσε στα χείλη της. Γεύτηκε την αρμύρα ελευθερώνοντάς την και ύστερα έγειρε από το κρύο και γδαρμένο πέτρινο παραπέτο όσο πιο έξω τολμούσε.

Τα παράθυρα δεν είχαν κάγκελα· δεν χρειαζόταν. Το ύψος του πύργου αποθάρρυνε οποιονδήποτε να δραπέτεύσει. Ο θόρυβος των κορακιών, που έκαναν συνέχεια κύκλους έξω, ήταν ασταμάτητος. Στην αρχή πίστευε ότι τα πουλιά ήταν φίλοι της και φλυαρούσαν για να της κάνουν παρέα. Μερικές φορές, κάποιο από αυτά προσγειωνόταν στο περβάζι. Ράμφιζε και παρακολουθούσε τα πάντα χωρίς να τρεμοπαίζει τα μάτια ούτε στιγμή. Το κρωξιμάτα άρχισαν να ακούγονται λιγότερο φιλικά. Σαν να την κατηγορούσαν, σαν να την κορόιδευαν. *Μάγισσα των βάλτων*, φάνταζαν να κράζουν τα κοράκια με τη φωνή των χωρικών. *Ξεπρόβαλε από τους βάλτους και σκότωσε τρεις δικούς μας*.

Εκείνη δεν ήθελε να κάνει κακό σε κανέναν.

Οι χαρακιές στην πέτρα απλώνονταν σε όλο το περβάζι, μία για κάθε μέρα που ήταν φυλακισμένη. Κάποτε ήξερε πόσες ήταν, αλλά τώρα πια δεν μετρούσε.

Έκανε έναν γύρο στο κυκλικό κελί του πύργου, σέρνοντας τα δάχτυλά της στους πέτρινους τοίχους. Υπήρχαν κι άλλες χαρακιές εκεί: μερικές ήταν θυμωμένες λέξεις,

κάποιες ήταν βαθιές γούβες εκεί όπου είχε εκσφενδονίσει πράγματα. Η πέτρα ράγιζε, αλλά δεν μπορούσε να αποδράσει.

Χτες πρόβαλε στον ουρανό ένα χλωμό κόκκινο φεγγάρι, κάνοντας τις γλώσσες των φυλάκων να πηγαίνουν ροδάνι. Έτσι κι αλλιώς, πάντα ήταν κακός οiwνός όταν φαινόταν το φεγγάρι στη διάρκεια της μέρας, αλλά ένα κόκκινο φεγγάρι ήταν ακόμα χειρότερο. Ένα κόκκινο φεγγάρι ήταν ένα ματωμένο φεγγάρι, σημάδι πως κάτι κακό θα γινόταν.

Το κορίτσι ψηλάφισε τις τραχιές πέτρες, ώσπου βρήκε το μικρό άνοιγμα στη λάσπη το οποίο είχε ανακαλύψει τον πρώτο καιρό που βρισκόταν στον πύργο, εξερευνώντας τους τοίχους ώστε να βρει πατήματα για τα πόδια. Όταν είχε ακόμα ελπίδες ότι θα δραπετεύε. Είχε σφηνώσει μέσα στην εσοχή μια σπασμένη πέτρα, κρύβοντάς την από τους δεσμοφύλακες. Ήταν πολύ μικρή για να τη χρησιμοποιήσει σαν όπλο, αλλά σίγουρα θα της την έπαιρναν έτσι και την έβρισκαν.

Έβγαλε την πέτρα και την κράτησε στην παλάμη της, αναγνωρίζοντας το χέρι της με δυσκολία. Το κάποτε μελαψό δέρμα της ήταν βρόμικο και σταχτί, τα νύχια της σπασμένα. Χάραξε τον εσωτερικό τοίχο με την πέτρα λες και ήταν κιμωλία. Έγραψε μονάχα μία λέξη: ένα όνομα... του ανθρώπου που της έκανε κακό. Συγκέντρωνε όλη την προσοχή της σε κάθε γράμμα, κάνοντας σκοτεινές

σκέψεις, και μετά άφησε την πέτρα να γλιστρήσει από τα δάχτυλά της. Δεν τη χρειαζόταν πια. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έγραφε ποτέ.

Κοίταξε πέρα το Κροουστόουν. Το καταμεσήμερο, μια βάρκα θα διέσχιζε τα νερά και θα την πήγαινε στο σταυροδρόμι. Εκεί, αυτή ακριβώς τη στιγμή, ετοίμαζαν την κρεμάλα. Θα ήταν το πρώτο και το τελευταίο ταξίδι της στην ενδοχώρα. Το τελευταίο ταξίδι της οπουδήποτε.

Εκεί θα την εκτελούσαν.

Αναρωτήθηκε πώς ένιωθαν οι φύλακες που θα μετέφεραν μέσα στα βαλτοτόπια μια κοπέλα που υποτίθεται πως ήταν μάγισσα. Θα φορούσε χειροπέδες, φυσικά, καθώς το σίδερο έλεγαν ότι στερούσε κάθε δύναμη από τις μάγισσες, αλλά ακόμα και ο πιο ατρόμητος φύλακας θα αισθανόταν άβολα να βρίσκεται κοντά της μόλις έβγαινε από τον πύργο. Ειδικά κάτω από ένα κόκκινο φεγγάρι.

Το βλέμμα της πλανήθηκε στους βάλτους, εκεί όπου είχαν αρχίσει όλα, μέσα σε μια βαρκούλα μια νύχτα με καταιγίδα. Εκεί όπου είχαν χαθεί τρεις ζωές.

«Ποτέ μου δεν ήθελα να κάνω κακό σε κανέναν...» ψιθύρισε σφίγγοντας το παραπέτο με μουδιασμένα δάχτυλα. Ήταν αλήθεια, τότε δεν ήθελε να βλάψει κανέναν, αλλά το μόνο που σκεφτόταν τώρα ήταν η εκδίκηση.

Και θα έπαιρνε εκδίκηση, παρόλο που ήξερε πως αυτό δεν θα την έσωζε.

Κεφάλαιο 1

Φάρσα ή Κέρασμα*

Η Μπέτι Γουίντερσινς πρωτοέμαθε για την οικογενειακή κατάρα το βράδυ των γενεθλίων της. Γινόταν δεκατριών χρονών, ένα νούμερο που πολλοί το θεωρούσαν γρουσουζικό, αλλά η Μπέτι ήταν πολύ πρακτική ώστε να πιστεύει σε τέτοια πράγματα. Θεωρούσε πως παραήταν πρακτική για να πιστεύει στις περισσότερες ανόητες δεισιδαιμονίες, παρόλο που είχε μεγαλώσει περικυκλωμένη από έναν σωρό προλήψεις.

Ήταν Σάββατο· τέτοια μέρα γινόταν πάντα της κακομοίρας στο σπίτι της Μπέτι, που ήταν το ταβερνείο του χωριού. Το Πόουτσερς Πόκετ ήταν το πιο φασαριόζικο μέρος στο νησί Κρουστόουν και ανήκε εδώ και πολλές

* Το *Χαλογουίν* (Halloween) γιορτάζεται τη νύχτα της 31ης Οκτωβρίου σε πολλές χώρες. Τότε τα παιδιά μεταμφέζονται σε κάτι «τρομακτικό» και επισκέπτονται τα σπίτια της γειτονιάς όπου τα κερνάνε γλυκά (treat), αλλιώς θα κάνουν κάποια φάρσα (trick) στους ιδιοκτήτες. (ΣτΕ)

γενιές στην οικογένεια Γούντερσινς. Τώρα το είχε η γιαγιά της, που την έλεγαν κι αυτήν Μπέτι, αλλά όλοι τη φώναζαν Μπάνι, για να μην τις μπερδεύουν. Έμεναν εκεί με τις αδερφές της Μπέτι, τη Φελίσιτι (γνωστή κι ως Φλιν), που ήταν η μεγαλύτερη, και την εξάχρονη Σάρλοτ, που απαντούσε μονάχα στο όνομα «Τσάρλι».

Τα γενέθλια της Μπέτι τύχαινε επίσης να πέφτουν το Χαλογουίν. Όταν η ίδια και η Τσάρλι κατέβηκαν τρέχοντας τις σκάλες, οι στολές τους ανέμισαν πίσω τους απειλητικά. Μάλιστα, η στολή τη βοηθούσε να νιώθει αρκετά τολμηρή και χαιρόταν πολύ γι' αυτό, μιας και ετοιμάζονταν μαζί με την Τσάρλι να παραβούν τον μεγαλύτερο κανόνα της γιαγιάς. Μόνο που αυτό η Τσάρλι δεν το ήξερε ακόμα.

Καθώς άνοιξαν την πόρτα στο ταβερνείο, ο ζεστός αέρας με τη μυρωδιά της μπίρας έφτασε στα ρουθούνια της Μπέτι μέσα από τις τρύπες της μάσκας του σκελετού που φορούσε. Σήκωσε το αγαπημένο πέταλο της γιαγιάς που είχε πέσει με θόρυβο στο πάτωμα και το έβαλε πάλι στη θέση του, πάνω από την πόρτα. Η Τσάρλι προσπάθησε να μιμηθεί όσο καλύτερα μπορούσε το κακάρισμα της μάγισσας για να ανακοινώσει τον ερχομό τους και ανέμιση την μπερτα της. Αρπάζοντας το σκουπόξυλο της γιαγιάς από τη γωνία, άρχισε να χορεύει ανάμεσα στα γρατζουνισμένα τραπέζια και στις παράταιρες καρέκλες, τραγουδώντας με μάτια που άστραφταν σ' ένα πρόσωπο βαμμένο με πράσινη μπογιά.

«Φάρσα ή κέρασμα, φάρσα ή κέρασμα... Έχει ομίχλη στους βάλτους και είναι γλυκιά η ζάχαρη, αυτό είναι το συμπέρασμα!» Στροβιλιζόταν και χοροπηδούσε σαν ξωτικό, ενώ οι τακτικοί πελάτες την παρακολουθούσαν με ευθυμία.

«Πρόσεχε, Τσάρλι!» της φώναξε η Μπέτι βλέποντας την μέρτα της αδερφής της πολύ κοντά στις φωτιές που έτριζαν. Τις είχε ανάψει νωρίτερα, αφού είχαν σκαλίσει με την Τσάρλι τις κολοκύθες έτσι που να μοιάζουν με μάσκες. Ίσιωσε τη μακριά μαύρη κάπα της κι έκανε ένα ανυπόμονο νεύμα στη γιαγιά, η οποία καθάριζε τον πάγκο του μπαρ.

«Γιαγιά, εμείς φεύγουμε», είπε, νιώθοντας τυχερή που το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο. Σχεδίαζε εδώ και εβδομάδες αυτή τη βραδιά, νιώθοντας μονάχα ενθουσιασμό, αλλά τώρα που είχε φτάσει η ώρα, δεν μπορούσε καλά καλά να πιστέψει πως έκανε κάτι τόσο απαγορευμένο. Ήλπιζε η γιαγιά της να θεωρούσε πως η φωνή της έτρεμε από την έξαψη και όχι από τη νευρικότητα, που βούιζε μέσα της σαν τις σκνίπες των βάλτων.

Η γιαγιά την πλησίασε με βαρύ βήμα. Αντί να περπατάει, χτυπούσε κάτω τα πόδια της, βροντούσε τις πόρτες αντί να τις κλείνει και τις περισσότερες φορές φώναζε αντί να μιλάει.

«Πάτε να κάνετε τράκα;» ρώτησε φυσώντας τις γκρίζες τούφες που έπεφταν στο πρόσωπό της.

«Πάμε για φάρσα ή κέρασμα», τη διόρθωσε η Μπέτι.
«Κι όλοι το κάνουν».

Η γιαγιά κάγχασε. «Ξέρω πολύ καλά τι κάνουν όλοι, δεν θα μου πεις εσύ. Εμένα μου φαίνεται σαν τράκα, ενώ θα μπορούσατε να βοηθάτε εδώ».

«Βοηθούσα όλη μέρα...» αποκρίθηκε τσατισμένη η Μπέτι μέσα από τα δόντια της. Κάτω από τη ζεστή μάσκα, την έπιασε φαγούρα στον λαιμό από τα μαλλιά της.
«Κι ας είναι τα γενέθλιά μου».

Η γιαγιά ρουθούνησε. Είτε είχαν γενέθλια είτε όχι, όλες οι Γουνίντερσινς είχαν υποχρέωση να βοηθούν στο μπαρ, ακόμα και η Τσάρλι.

«Να πάτε μονάχα γύρω από το πάρκο», τις ορμήνεψε. «Όχι πιο μακριά. Μ' ακούτε; Και θέλω να γυρίσετε μέχρι...»

«Την ώρα του βραδινού», συμπλήρωσε τη φράση της η Μπέτι. «Ξέρω».

«Φροντίστε, λοιπόν, να 'στε πίσω – θυμηθείτε τι έγινε πέρσι». Η φωνή της γιαγιάς μαλάκωσε. «Έχει τούρτα για αργότερα».

«Ααα!» έκανε η Τσάρλι, και με το που άκουσε για φαγητό, έπαψε να χορεύει σαν διαβολάκι.

Η Μπέτι κοιτάχτηκε με τη Φλιν καθώς κάποιος πελάτης φώναζε τη γιαγιά να τον σερβίρει.

«Είσαι σίγουρη πως δεν θες να 'ρθεις μαζί μας;» τη ρώτησε η Μπέτι, σχεδόν παρακαλετά. Είχε πάντα φοβερή

πλάκα να φορούν κάθε χρόνο και οι τρεις τους τις στολές του Χαλογούν.

Η Φλις έγνεψε αρνητικά, και τα στιλπνά σκούρα μαλλιά της κυμάτισαν στους ώμους της. Η τέλεια ανασηκωμένη μυτούλα της είχε μια πράσινη μουτζούρα, απ' όταν είχε βάψει νωρίτερα το πρόσωπο της Τσάρλι. «Έχω μεγαλώσει πολύ για όλα αυτά. Εξάλλου, με χρειάζονται εδώ».

«Η μπορεί να μη θες να χάσεις τον Γουίλ Τέρνερ αν τύχει και περάσει», αστειεύτηκε η Μπέτι. «Η, μήπως, είναι ο Τζακ Χαμπλ αυτή την εβδομάδα; Ποιος θα κερδίσει το φιλί της Φλις; Δεν σε προλαβαίνω πια, Φλιτ».

Η Φλις την αγριοκοίταξε. «Σου 'χω πει να μη με λες έτσι!»

Η Μπέτι έκανε μια γκριμάτσα, αποφασίζοντας να μην πει στην αδερφή της για την μπογιά πάνω στη μύτη της. Από τα γενέθλιά της και μετά, η Φλις δεν ήταν ο εαυτός της. Ήταν λιγομίλητη, κυκλοθυμική μερικές φορές, ενώ σώπαινε κάθε φορά που η Μπέτι ρωτούσε τι τη βασάνιζε.

«Μπέτι;» είπε η Φλις ρίχνοντας μια επιφυλακτική ματιά στη γιαγιά. «Θα μείνετε κοντά στο πάρκο... Έτσι δεν είναι;»

Εκείνη ξεροκατάπие κάτω από τη μάσκα της. Σταύρωσε τα δάχτυλά της μέσα στις πτυχές της μπέρτας της και είπε ψέματα. «Ναι. Θα μείνουμε κοντά στο πάρκο».

Η έκφραση της Φλις ήταν ανεξιχνίαστη καθώς κοίταξε το παράθυρο πίσω από την αδερφή της. «Έτσι κι αλλιώς,

καλύτερα να μείνετε εδώ κοντά. Έχει πέσει ομίχλη έξω. Ίσως είναι επικίνδυνο να πάρετε βάρκα για να περάσετε τους βάλτους». Και στράφηκε για να σερβίρει μια ξιπασμένη τακτική πελάτισσα που την έλεγαν Κουίνι και χτυπούσε ανυπόμονα το χέρι της στην μπάρα.

Η Μπέτι έκανε μια γκριμάτσα πίσω από την πλάτη της αδερφής της. «Δεν πρέπει να κάνετε αυτό, δεν μπορείτε να κάνετε το άλλο...» γκρίνιαζε σιγανά. Τι την είχε πιάσει τη Φλις μετά τα γενέθλιά της; Ήταν ματαιόδοξη όπως πάντα, η αλήθεια να λέγεται, και συχνά κοιτούσε μελαγχολικά έναν παλιό καθρέφτη στολισμένο με γοργόνες που της είχε χαρίσει η γιαγιά, αλλά όλο το κέφι της είχε σβήσει μαζί με τα κεράκια στην τούρτα της. Μάλιστα είχε αρχίσει να ακούγεται *ακριβώς* σαν τη γιαγιά.

Η Μπέτι ένιωθε όλο και περισσότερο θαρρείς και η ζωή της στο Πόουτσερς Πόκετ ήταν ένας κορσές που την έσφιγγε, με τη γιαγιά να τραβάει το ένα κορδόνι και τώρα τη Φλις να τινάζει απότομα το άλλο, περιορίζοντάς την τόσο, ώστε να μην μπορεί να ανασάνει. Απόψε η Μπέτι ήταν αποφασισμένη να κόψει αυτά τα κορδόνια, έστω και για λίγο.

Φώναξε την Τσάρλι, που είχε διακόψει μια παρτίδα ντόμινο για να δείξει περήφανη το κενό στο στόμα της, απ' όπου είχαν πέσει τα μπροστινά δόντια της. Προχώρησαν μαζί προς την έξοδο, περνώντας ανάμεσα από τα τραπέζια με τα γνώριμα πρόσωπα, που η Μπέτι ήξερε τόσο

καλά όσο και το δικό της. Κόντευαν να φτάσουν στην πόρτα, όταν το πόδι της Τσάρλι μπλέχτηκε στην μπέρτα της Μπέτι και σκόνταψε, χτυπώντας σ' ένα τραπέζι όπου καθόταν ολομόναχος ένας τύπος με ξινισμένα μούτρα που τον έλεγαν Φίνγκερτι. Αυτός γρύλισε εχθρικά καθώς το ποτό του χύθηκε λιγάκι από το ποτήρι του.

«Συγγνώμη...» μουρμούρισε η Μπέτι και απομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο παγωμένος αέρας φιδογύρισε ανάμεσα από τους αστράγαλους της όταν προσπέρασαν με την Τσάρλι κι άλλους πελάτες που στριμώχνονταν για να μπουν μέσα. Κατόπιν βρέθηκαν έξω στην κρύα νύχτα. Μα τι νύχτα ήταν αυτή... *Ελευθερία!* Ή, τουλάχιστον, θα ήταν ελεύθερες σε λίγα λεπτά, μόλις βρίσκονταν επάνω στη βάρκα. Η Μπέτι ζητωκραύγασε από μέσα της, ανατριχιάζοντας τόσο από την προσμονή όσο και από το κρύο. Επίσης, ένιωσε κι ένα πετάρισμα ανησυχίας. Η Φλιν είχε δίκιο: φαινόταν *πράγματι* να έχει ομίχλη εκεί έξω. Απ' όσο ήξερε η Μπέτι –μιας και τσέκαρε συνέχεια– δεν υπήρχε πρόγνωση για ομίχλη. Αλλά ήξερε και πόσο απρόβλεπτος ήταν ο καιρός στα βαλτοτόπια κι ότι, πολλές φορές, οι προγνώσεις ήταν λανθασμένες.

Η ανάσα της Τσάρλι έβγαινε σε μικρά συννεφάκια καθώς έτρεχε μπροστά και κουνούσε το άδειο κουβαδάκι της που είχε σχήμα καζανιού, δίχως να την ενοχλεί το κρύο. Η Μπέτι την ακολουθούσε, κοιτάζοντας γύρω της

το Νέστινουκ Γκριν. Υπήρχαν λίγοι μασκαράδες που πήγαιναν από σπίτι σε σπίτι, και μέτρησε πέντε κολοκύθες που έφεγγαν σε εξώπορτες. Τα πιο πολλά σπίτια, όμως, ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι. Πολλοί άνθρωποι δεν είχαν καμία όρεξη να τους ενοχλήσουν άγνωστοι με μάσκες – και με το δίκιο τους.

Πέρσι, η γιορτή του Χαλογουίν διακόπηκε απότομα όταν άρχισε να σημαίνει η καμπάνα του Κροουστόουν. Ήταν συναγερμός και σήμαινε πως οι προβολείς της φυλακής είχαν ανάψει πάνω από τους βάλτους, δίνοντας σήμα για κίνδυνο. Οι φωνές «Φάρσα ή κέρασμα!» είχαν δώσει τη θέση τους σε φωνές που προειδοποιούσαν: «Δραπέτευσαν φυλακισμένοι! Μπείτε όλοι στα σπίτια σας και κλειδώστε τις πόρτες σας!». Η Μπέτι και οι αδερφές της έτρεξαν πίσω στο Πόουτσερς Πόκετ και κάθισαν στον πάνω όροφο, με τη μύτη κολλημένη στο παράθυρο της Μπέτι. Ενώ η Φλις έτρωγε νευρικά τα νύχια της και η Τσάρλι παραπονιόταν που έχανε τόσα γλυκίσματα, η Μπέτι ξεχειλίζει από έξαψη και κατά βάθος ευχόταν να μην έπιαναν για μερικές μέρες τους φυλακισμένους, απλώς για να ταρακουνηθεί λιγάκι το Κροουστόουν. Σπάνια γίνονταν αποδράσεις, και το μεγάλωμα στη σκιά της φυλακής σήμαινε ότι σχεδόν ξεχνούσαν πόσο κοντά τους ήταν – και πόσο επικίνδυνο θα μπορούσε να είναι μερικές φορές. Τα κορίτσια παρατηρούσαν και περίμεναν, αλλά, εκτός από δύο δεσμοφύλακες που έψαχναν με

φανάρια, δεν είδαν κανέναν άλλο. Μέχρι το άλλο πρωί, η αναταραχή είχε κοπάσει, αφού άκουσαν πως έπιασαν τους κακούργους μέσα στους βάλτους. Η Μπέτι πάντα παρακολουθούσε με ενδιαφέρον κάθε ιστορία απόδρασης, επειδή μερικές φορές αισθανόταν και η ίδια σαν φυλακισμένη. Δυστυχώς, το περιστατικό με τους κρατούμενους που το είχαν σκάσει προστέθηκε στη συλλογή από δικαιολογίες της γιαγιάς για να μην απομακρύνονται πολύ τα κορίτσια.

Γυρίζοντας απότομα στο παρόν, η Μπέτι έριξε μια ματιά πίσω της στο Πόουτσερς Πόκετ. Η Φλινς το είχε περιγράψει κάποτε σαν ένα γέρικο και ταιλαιπωρημένο αγωνιστικό περιστέρι, με τα πλακάκια και τα παραθυρόφυλλα, που ήταν λασκαρισμένα, να πεταρίζουν σαν ξεχαρβαλωμένα φτερά. Ήταν σκαρφαλωμένο στην άκρη του Νέστινουκ Γκριν, και τα τούβλα, που είχαν φθαρεί με τα χρόνια, έμοιαζαν με μπαλώματα. Ο χρόνος το είχε σκουνητήσει σαν αγκώνας, και τώρα όλο το κτίριο έγερνε μεθυσμένα προς τα αριστερά. Το φως από τα παράθυρα έφεγγε κεχριμπαρένιο και το διέκοπταν οι σιλουέτες που κινούνταν μέσα στο ταβερνείο και οι μαγικές πέτρες και τα άλλα φυλαχτά που είχε κρεμάσει η γιαγιά. Κανέναν δεν βρισκόταν έξω, κανένας δεν υποψιαζόταν τίποτα.

Ωραία. Η πιθανότητα να τις σύρει πίσω έξαλλη η γιαγιά ήταν και τρομακτική και ταπεινωτική. Η γιαγιά νευρίαζε πάντα με το παραμικρό, αλλά αυτό που φοβόταν

περισσότερο η Μπέτι ήταν οι συνέπειες. Έτσι και ανακάλυπτε η γιαγιά τι σχεδίαζε να κάνει, δεν θα την άφηνε ποτέ ξανά να πάρει μόνη της την Τσάρλι και να βγουν έξω... και θα χανόταν οποιαδήποτε ευκαιρία για περιπέτεια. Τα κορδόνια του κορσέ θα σφίγγονταν ώσπου να στύψουν όλη τη ζωή από μέσα της.

Η Τσάρλι είχε χτυπήσει ήδη την πόρτα στο πρώτο σπίτι, φωνάζοντας τραγουδιστά «Φάρσα ή κέρασμα!», και στο καζάνι της έπεσαν τα πρώτα γλυκίσματα. Γύρισε χοροπηδώντας κοντά στην Μπέτι, ενώ ξετύλιγε μια ορθογώνια караμέλα από το Χάμπαρντς, το μαγαζί με τα ζαχαρωτά. «Εσύ δεν έφερες τίποτα για να βάζεις μέσα τα κεράσματα;»

«Μπα... Θα τσιμπήσω κανά δυο από τα δικά σου», απάντησε η Μπέτι ψαχουλεύοντας στο καζάνι, ώσπου βρήκε το αγαπημένο της: μια γκοφρέτα με μαρσμάλοου. Ένα σύννεφο άχνης φτερούγισε έτσι όπως την έχωσε στο στόμα της και δάγκωσε το τραγανό μπισκότο για να φτάσει στο μαλακό κέντρο. Τσέκαρε το ρολόι στην παλιά πέτρινη εκκλησία καθώς πλησίαζαν στο δρομάκι που περνούσε από δίπλα της. Εφτά λεπτά. Κάτω από τη μάσκα της, τα μηνίγγια της έτσουζαν από τον ιδρώτα, και ο σφυγμός της άρχισε να σφυροκοπάει. Δεν γίνεται να μας τσακώσουν. Όχι τώρα... που είμαστε τόσο κοντά. Ρίχνοντας άλλη μία ματιά πίσω στο ταβερνείο, έπιασε την Τσάρλι από το μανίκι και την τράβηξε στο μονοπάτι. «Έλα από δω. Σου 'χω μια έκπληξη».

«Εκπληξη;» Η Τσάρλι την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Μα είπες στη γιαγιά ότι θα πηγαίναμε μονάχα γύρω από το πάρκο. Είπες...»

«Ξέρω τι είπα». Η Μπέτι την έσπρωξε μαλακά για να προχωρήσει. «Εσύ κι εγώ, όμως, θα ζήσουμε μια μικρή περιπέτεια, γι' αυτό και θέλω να το κρατήσεις μυστικό. Μπορείς;»

Η Τσάρλι χαμογέλασε πονηρά και φάνηκε το κενό ανάμεσα στα δοντάκια της ενώ μασούσε την καραμέλα της. Έγνεψε καταφατικά, και οι κοτσίδες της άρχισαν να χορεύουν. «Τι περιπέτεια, δηλαδή;»

«Θα πάμε στο Μάρσφουτ».

«Μα τις χοροπηδηχτές καλιακούδες!» Τα μεγάλα πράσινα μάτια της Τσάρλι ξαφνικά φάνηκαν ακόμα πιο μεγάλα. «Στο Μάρσφουτ; Μα εκεί... εκεί πρέπει να πάμε με τη βάρκα!»

«Ναι». Η Μπέτι ψηλάφισε την τσέπη της, νιώθοντας το βάρος των τριών νομισμάτων. Της είχε πάρει εβδομάδες να μαζέψει τα λεφτά για τα εισιτήρια. Καθένα κόστιζε ένα ασημένιο Κοράκι. Τα είχε καταφέρει φυλάγοντας το ελάχιστο χαρτζιλίκι που τους έδινε η γιαγιά και παίρνοντας, επίσης, ό,τι κέρμα τύχαινε να βρει όταν σκούπιζε το πάτωμα στο Πόουτσερς Πόκετ. Τα είχε συγκεντρώσει όλα: Χαβαρόνια και Φτερά. Έτσι μάζεψε το ποσό, και τώρα που δεν θα ερχόταν η Φλις, τους έμεναν και λεφτά για ξόδεμα.

«Μα θα μας τσακώσουν, Μπέτι!»